

Убивчий холод

КУПИТИ

Про книгу

Теодора Скотт прибуває до самотньої зимової резиденції родини свого нареченого — заможного й харизматичного Коннора Далтона. Попереду знайомство з його впливовими родичами, яких вона має переконати у щирості своїх намірів. Та з перших днів у маєтку Тео почувається неспокійно: на телефон надходять тривожні повідомлення, за вікном з'являються чийсь сліди, а в закинутій хатині вона натрапляє на світлину... де впізнає себе дитиною. Але в її пам'яті — жодного спогаду про те, щоб вона коли-небудь була в Айдлвуді.

Шматочок за шматочком Тео намагається відновити загублені фрагменти дитячих спогадів — і що далі, то моторошнішим постає минуле. Хтось у маєтку зберігає страшну таємницю, яку ладен боронити будь-якою ціною. А родина Далтонів не терпить поразок. Істина, яку відкриє Тео, може коштувати їй не лише спокою, а й життя. Захопливий психологічний трилер від авторки бестселера «Що приховує ліс» тримає в напрузі до останньої сторінки.

Це художній твір. Усі персонажі, організації та події є витвором авторської уяви, а деякі реальні згадано за вигаданих обставин.

Деррілові, який прочитав усі

У хатинці в лісі дівчинка чекає на прихід чудовиська.

Вона присідає, ховається як може, намагаючись зробитися маленькою і нечутною. Вона це добре вміє. Бо без цього ніяк. Коли приходить чудовисько, жодна жива душа не захоче, щоб її помітили. Не захоче, щоб її знайшли.

«Ми їдемо в особливе місце, — нещодавно сказала дівчинці мама. — До лісу».

«Зачарованого лісу, — відповіла дівчинка. — Житимемо в замку, і всі наші бажання здійсняться».

«Саме так, — кивнула мама й міцно притиснула доньку до себе. — Тепер усе буде добре».

Двері відчиняються.

Чудовисько тут.

Мені ніколи не подобалося безгоміння, у яке сніг занурює світ, поглинаючи всі звуки й творячи ілюзію застиглості. У цей час я не можу позбутися відчуття, ніби тиша сповнена очікування. І ніби хтось спостерігає за мною.

Автівка бридко скрегоче на вузькій дорозі, яку обабіч обступили туги, зелені крони яких сховані під сніговими шапками. Де-не-де поміж ними прозирають чіпкі голі гілки буків і цукрових кленів. Коннорова родина володіє цими угіддями — аж до вершини гори.

— Тепер уже недалеко, — каже Коннор утретє від-тоді, як ми покинули маленьке містечко біля підніжжя гори. — Як виїдемо з Датури, лишиться якихось хвилин двадцять, навіть за поганої погоди.

— Знаєш, «датура» — це латинська назва дурману. Квітки, — ліниво зауважую я. — Вона ще відома як дияволів бур'ян. Вікторіанці казали, що дурман наводить ману.

Коннор кидає на мене погляд, який я вже добре знаю, — напівзадоволений, напівспантеличений.

Мені завжди подобалося розумітися на назвах речей. Це найцікавіше після знання про сенс власного імені.

Я знову бгаю в руках шалик, мов дешеву ганчірку. Його подарував мені Коннор, а отже, річ точно не дешева. Іноді я розважаюся, намагаючись вгадати, скільки щось коштує, потім подвоюю цю суму й зрештою дивлюся справжню ціну. Зазвичай виходить, що все одно занижую її. Червоний шалик із суміші кашеміру та вовни — 490 доларів. Згортаю його в клубочок на колінах.

— Вони тебе люблять, — каже Коннор, зауваживши мій вираз обличчя. Цей хлопець звик до того, що його люблять, — я зрозуміла це, щойно вперше його побачила. «На його серці немає шрамів», — подумала тоді, хоча пізніше збагнула, що помилялася.

— Мені вистачить і неохочого схвалення, — кажу, усміхаючись, щоб приховати хвилювання.

На моєму пальці виблискує каблучка з діамантом, який коштує стільки, скільки стало б на перший внесок за гарненький будинок. Однак я досі так і не познайомилася ні з ким із сім'ї свого нареченого, крім його

сестри Алексіс, яка два місяці тому приїздила в місто менш ніж на добу й під час знайомства сховалася за пластиковою маскою ввічливості. На той момент ми з Коннором були разом лише три місяці, тобто не минуло й пів року, а вже заручені — я би хвилювалася, якби Коннорова родина не була налаштована до мене скептично.

Дідько, та я й сама налаштована скептично.

— На кого ти точно маєш справити враження, то це на бабусю Луїз, — провадить Коннор. У його голосі чутно хвилювання, а пальці неритмічно барабанять по керму. — Місис Далтон для тебе, звісно. Бізнесом керує дідусь, а от родинними справами заправляє бабуса. Якщо сподобаєшся їй, тебе приймуть.

— А якщо ні?

— О, тоді ми просто затягнемо тебе на вершину гори й принесемо в жертву, — запевняє Коннор незворушно, і я закриваю очі. — Не хвилюйся, Тео. Ти їй сподобаєшся. Моє серце сильно вдаряється об грудну клітку, і мене нудить від незрозумілого відчуття — чи то страху, чи то надії. Мені потрібно, щоб Коннорова сім'я мене полюбила, тому що я потребую Коннора. Ніжних дотиків його рук і запаху його шкіри. Зараз мені здається неможливим, що ще рік тому я не знала про існування цього чоловіка.

Коннорові не потрібно було перейматися тим, щоб справити враження на мою сім'ю: у мене її немає. Я сказала йому, що мої батьки померли. Те саме, що кажу всім.

Можливо, так воно і є.

— Єдине, про що тобі варто хвилюватися... — починає Коннор і враз вибухає лайкою, коли з-за дерева на дорогу вискакує темна фігура. Коннор інстинктивно тисне на гальма й викручує кермо, намагаючись її оминути. Колеса відриваються від землі, й автівка смикається вбік, якийсь час страшно ковзаючи, перш ніж зі скреготом зупинитися за пів метра від того, у кого ми ледь не врізалися. Олень.

Його роги розгалужуються на десятки довгих відростків. Над боками, що швидко надимаються, клубочиться пара. Звір стоїть на широко розставлених ногах, опутивши голову, і якусь мить мені здається, що зараз він спробує з розгону протаранити наш «джип», а відтак бачу яскраво-

багряне обрамлення навколо його ніздрів. Кров скрапує на сніг. Чорне древко стріли із червоно-жовтим оперенням стирчить із рани.

Раптом перед очима зринає Коннорова долоня. Сполотнівши, я вчепилася в ручку дверцят. З кожним натужним видихом звіра навколо нього клубочиться все більше пари, а каламутні очі дивляться в нікуди.

— Тео. Ти як? — запитує Коннор. Олень тихо й уривчасто стогне. Відтак заточується — спочатку підкошуються передні ноги, потім задні. Я відстібаю пасок безпеки.

— Тео! — знову кличе Коннор.

— Я в порядку, — кажу. Відчиняю дверцята, виходжу. Коннор зі сповільненою реакцією людини, якій ніколи не доводилося бути обережною, хапає мене за рукав, але не втримує. Він лише намагає свій пасок безпеки, тоді як я вже обходжу «джип», наближаючись до оленя. Очі сердеги заплющені. Боки майже не надимаються. Можливо, уже взагалі не рухаються. З рани звільна дзюркотить кров.

У моєму тілі розквітає якесь дивне відчуття. Скручує живіт, по хребту немов пробігає електричний струм. Потреба втекти. Потреба побачити. Поліровані гілки оленячих рогів завдовжки з мою руку.

— Тео, обережно, — каже Коннор, і на звук його голосу олень розплющує очі.

Звір тягнеться вгору, спинається на ноги із жаским ревінням, роги красуються над головою. Я задкую. Послизаюся на снігу й гепаюся горілиць, дивлячись на блискучу закривавлену оленячу морду. Коннор кричить.

Олень стрибає, біжить хилитаючись, залишаючи по собі криваві сліди. Далеко не втече, але я всім серцем бажаю, щоб утік. «Не зупиняйся, — думаю, відчуваючи спорідненість із ним. — Сховайся від них».

Коннор піднімає мене й ставить на ноги, обтрушує сніг із моєї фліски, водночас перевіряючи, чи я ціла. Відкидаю його руки. Серце калатає. Не зводжу очей з оленя, який зникає поміж дерев.

І навіть коли я більше його не бачу, перед очима стоять гіллясті роги. Бризки червоного на сліпучо-білому снігу. Живіт знову скручує, а разом з'являється дивне відчуття, немов відлуння напівутраченого спогаду.

— Тео, я спитав, чи з тобою все гаразд, — каже Коннор, і я зосереджуюся на ньому.

— Я не поранена, — запевняю його, хоча мої кістки не дуже раді таким ударам, та й лікті теж озиваються болем. — У нього з боку стирчала стріла.

— Зараз сезон полювання з луком. Дідусь дозволяє кільком місцевим полювати на наших землях.

Зовсім поруч тричі гучно гавкає пес. Я смикаюся на той звук, але Коннор притримує моє підборіддя пальцем.

— Ти могла загинути, — докоряє він. Коннор вважає мене нерозсудливою. Його бентежить те, що часом я немов забуваю про власну безпеку. Утім, я й коштую набагато менше за кіло, ніж Коннор Далтон. Тож від кількох забоїв і подряпин великої шкоди не буде.

— Ні, — відповідаю і стискаю його руку. — Але ти маєш рацію: я утнула дурницю.

По снігу до нас суне чоловік у яскраво-помаранчевому жилеті й такій самій шапці-біні, з-під якої випинаються сиві кучері. В одній руці він тримає мисливський лук — складну конструкцію з прицілом і блоками. Поруч із ним біжить великий чорний пес.

— Містере Венсе, — каже Коннор, піднімаючи руку.

Собака нашорошує вуха. Чоловік — містер Венс — пильно дивиться на Коннора, але нічого не каже, підступаючи ближче. Моє серце знову починає калатати. Я кажу собі, що нема чого боятися: Коннор знає цього чолові'ягу, то не якийсь чужак.

— З вами все гаразд? — зрештою озивається містер Венс. Голос хрипкий, а кінчики пальців пожовкли від нікотину. Мисливець киває у бік нашої автівки, яка досі стоїть навкіс посеред дороги.

— Ми ледь не зіткнулися з вашою здобиччю, як я тепер розумію, — відповідає Коннор. — Але все гаразд, — він кидає на мене погляд, ніби підтверджуючи свої слова. Вичавлюю із себе ледь помітну усмішку.

— Вибачте. Не думав, що він вибіжить на дорогу, — каже Венс. Поодинокі сніжинки застрягають у його бороді.

Собака стоїть обіч господаря без жодного руху, спостерігаючи за нами. Я змушую себе дивитися на Венса й не стискати кулаки. Скільки себе пам'ятаю, я боюся собак. Можливо, за цим щось криється, якась травма, але, як і більшість подій із мого раннього дитинства, вона прихована за завісою таємниці. «Хороша дівчинка», — кажу собі.

— Їдете до резиденції? — цікавиться містер Венс.

— Саме так. Це — Тео... Теодора Скотт. Моя наречена.

Коннор сяє, а Венс рохкає і відтак каже:

— Чув про ваші заручини, — він киває мені, вітаючись: — Деніел Венс. Працюю на їхню сім'ю. Залюбки побалакав би з вами, але... — Він змахує рукою в бік кривавих слідів на снігу.

— Не думаю, що він далеко відійшов, — весело каже Коннор. — Побачимося в Айдлвуді?

— Гадаю, так, — каже містер Венс Коннорові, але дивиться на мене, і мені не подобається вираз його обличчя. Ніби оцінює. Або вже оцінив і не вражений.

Мисливець проминає нас. Собака залишається на місці, утупившись у мене очима, її ніс посмикується. Я повільно стискаю кулаки. Намагаюся не думати про близьку її ікл. А тоді Венс свистить.

— Герцогине, до мене.

Собака зривається з місця, за мить наздоганяє його і далі йде поряд, підлаштовуючись під його ходу. Вони спокійно тупають слідом, який залишив олень, і незабаром теж зникають із виду. Ми знову самі на дорозі.

Коннор потирає шию.

— Містер Венс приглядає за нашими угіддями. Стежить, щоб усюди був порядок, поки нікого з родини тут немає.

Цей величезний гірський курорт стоїть пустою протягом весни й осені. Коннорова родина збирається тут лише двічі на рік — на місяць улітку та на два тижні різдвяних «канікул». Вони ніколи не здають курорт в оренду, навіть друзям. Це — непорушне правило, як розповів мені Коннор, оскільки його дідусь і бабуся не хочуть, щоб їх постійно турбували відпочивальники. Іноді комусь із онуків, коли ті були підлітками, дозволяли

запросити на літо друга чи подругу. Та якщо не рахувати цих винятків, єдині люди, які ступають на цю землю, — Далтони та їхні працівники.

А тепер і я.

Наступні два тижні я перебуватиму далеко від цивілізації, у лісі, наодинці з родиною свого нареченого. І все буде добре. Мені потрібно лишень переконати їх, що я його кохаю, що я чарівна й що мене цікавлять не його гроші.

Мені потрібно просто ігнорувати повідомлення на своєму телефоні, який зараз лежить на дні сумочки. Повідомлення, що надійшло минулого тижня з невідомого номера.

«Тримайся подалі від Коннора Далтона».

КУПИТИ